

DANILO CLEMENTONI

ÎNTOARCEREA PE PĂMÂNT

*AVENTURILE LUI
AZAKIS ȘI PETRI*

Prezenta carte este o opera de ficțiune. Orice nume, personaje, locuri sau organizații menționate sunt rodul imaginației autorului, scopul lor fiind autenticitatea poveștii. Orice asemănare cu evenimente sau persoane reale, în viață sau decedate, este pur întâmplătoare.

ÎNTOARCEREA PE PĂMÂNT
Copyright © 2013 Danilo Clementoni

Prima ediție: Noiembrie 2013
Ediția în limba engleză: Septembrie 2016
*Traducere: **Monica Diaconu***

Publicată și tipărită pe cont propriu

facebook: <https://www.facebook.com/danilo.clementoni>

blog: dclementoni.blogspot.it

e-mail: d.clementoni@gmail.com

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a prezentei publicații nu poate fi reprodusă sub nicio formă, inclusiv prin orice sisteme mecanice sau electronice, fără acordul prealabil scris al autorului, cu excepția unui fragment scurt, extras în scopurile recenziei.

Cuprins

Introducere

Nava spațială Theos – La 1.000.000 km de Jupiter

Planeta Pământ – Tell el-Mukayyar – Iraq

Nava spațială Theos– Orbitând în jurul lui Jupiter

Nassiriyya – Hotelul

Nava spațială Theos– Alerta de proximitate

Nassiriya – Restaurantul Masgouf

Nava spațială Theos– Obiectul misterios

Nasiriyya – Cina

Nava spațială Theos– Analiza datelor

Nasiriyya – După cină

Nava spațială Theos– Bătrânii

Nasiriyya – Trezirea

Nava spațială Theos– Imagini ale Pământului

Tell el-Mukayyar – Săpăturile

Nava spațială Theos – Teribila descoperire

Tell el-Mukayyar – Sarcofagul

Nava spațială Theos– Centura de asteroizi

Tell el-Mukayyar – Atacul nocturn

Nava spațială Theos– Figura de pe Marte

Tell el-Mukayyar – Surpriza din noapte

Nava spațială Theos– Orbitarea Pământului

Tell el-Mukayyar – Deconspirarea

Nava spațială Theos– Ultimele pregătiri

Tell el-Mukayyar – Cei patru paznici strălucitori

Tell el-Mukayyar – Contact

Tell el-Mukayyar – Recuperarea

Nava spațială Theos Spacecraft – Musafiri la bord

Nava spațială Theos– Dezvăluirea

Referințe bibliografice

1

2

3

Nava spațială Theos – La 1.000.000 km de Jupiter

Azakis s-a întins confortabil în scaunul lui negru, cu auto-modelare. I-a fost oferit cadou, cu ani în urmă de către un prieten meșteșugar, care l-a făcut cu propriile mâini cu ocazia primei misiuni interplanetare. I-a spus atunci că-i va aduce noroc. Și că îl va ajuta să se relaxeze și să ia cele mai bune decizii. Într-adevăr, a luat multe decizii pe acest scaun, și de multe ori a avut noroc. Astfel că mereu își aduce aminte cu drag de acel moment atunci când îl folosea, în ciuda nenumăratelor reguli care i-ar fi împiedicat folosirea, mai ales pe o navă spațială de categoria *Bousen-1*, cum era cea în care se afla acum. Un fuioar de fum albăstrui se ridica din țigara pe care o ținea între degetul mare și arătătorul mâinii drepte, în timp ce, încerca să urmărească cu privirea cele 4.2 UA¹ care îl separa încă de destinația lui. Deși făcea aceste călătorii de câțiva ani deja, farmecul întunericului din spațiul înconjurător și miile de stele cu care este presărat, reușeau încă să-i capteze atenția. Deschiderea în formă ovală din fața lui îi permitea o imagine completă în direcția de mers, și era încă surprins de modul în care câmpul de forță subțire ca un voal îl putea proteja de frigul sideral al spațiului, sau preveni scăpările bruște de aer și să-l împiedice să fie absorbit în vidul exterior. Altfel, ar muri aproape instantaneu. A tras un fum rapid din țigara lungă și a continuat să se uite în afișajul holografic din fața lui, în care vedea fața obosită, ne-bărbierită a colegului său de drum.

În altă parte a navei, Petri repara sistemul de control al conductelor de evacuare. S-a amuzat puțin de unul singur deformând imaginea centrală, suflând fumul pe care tocmai l-a inhalat, și creând un efect de val care i-a amintit de mișcările sinuoase ale dansatoarele exotice pe care se ducea adesea să le vadă atunci când ajungea în sfârșit în orașul natal și se putea bucura de odihna bine-meritată.

Petri, prietenul și partenerul său de aventură avea aproape treizeci și doi de ani, și aceasta era deja a patra lui misiune de acest tip. Statura lui înaltă și impresionantă impunea respect celor pe care-i întâlnea. În ciuda ochilor

negri ca spațiul din jurul lor, a părului lung, închis la culoare și răvășit care-i cădea pe umeri, a înălțimii de aproape doi metri și treizeci de centimetri, pieptului puternic și brațelor capabile să ridice fără probleme un *Nebir*², avea un suflet de copil. Priveliștea unei *flori Soel*³ înflorind în soare îl emoționa și putea sta ore în șir, privind complet fermecat valurile care se sparg pe coasta de fildeș a *Golfului Saraan*⁴. Un individ incredibil, de încredere și loial, și-ar fi dat oricând viața pentru el, fără nicio ezitare. Nu ar fi plecat niciodată fără să-l aibă pe Petri lângă el. Era singura persoană din lume în care avea o încredere oarbă și pe care nu ar fi trădat-o niciodată.

Motoarele navei, ajustate pentru o navigare în cadrul sistemului solar, scoteau clasicul și liniștitorul sunet bi-fazic. Pentru auzul lui profesionist, sunetul acela însemna o bună funcționare a navei. Auzul său sensibil îi permitea să distingă inclusiv o variație în camerele de ajustare de numai 0,0001 *Lasig*, cu multe înainte ca aceasta să fie detectată de sofisticatul sistem automat de control. Acesta a și fost motivul pentru care, chiar și la vârsta sa fragedă, i-a fost încredințată comanda unei nave din categoria *Pegasus*.

Erau destui cei care ar fi dat orice numai să fie în locul lui. Dar locul era ocupat de el.

Implantul intra-ocular *O^COM* a făcut ca nou calculata rută să apară în fața lui. Era incredibil cum un obiect de numai câțiva microni putea efectua toate acele funcții. Introdus direct în nervul optic, era capabil să vizualizeze întregul panou de control, suprapunând imaginea peste cea pe care o avea efectiv în fața sa. S-a obișnuit mai greu la început cu vrăjitoria asta, și nu odată starea de greață amenința să devină insuportabilă. Acum însă, nu mai putea lucra fără el.

Întregul sistem solar se învârtea în jurul lui în toată maiestruozitatea sa fascinantă. Micul punct albastru de lângă imensul Jupiter reprezenta poziția navei lor, iar linia roșie, subțire, ușor mai curbată decât versiunea anterioară, acum estompată, indica noua traiectorie spre Pământ.

Atracția gravitațională a celei mai mari planete din sistem era alarmantă. Era imperativ să rămână la o distanță sigură, și numai puterea celor două motoare *Bousen* i-ar permite lui *Theos* să scape din această îmbrățișare a morții.

Dispozitivul mobil de comunicare atașat de panoul din fața lui a cârâit:

- Azakis. Trebuie să verificăm starea racordurilor din compartimentul Șase.

Replica lui a venit pe un ton jucăuș care știa că-l va enerva pe prietenul său:

- N-ai făcut deja asta?

- Aruncă blestemata aia de țigară și hai și ajută-mă! a tunat Petri.

Știam eu.

Reușise să-l enerveze și se delecta teribil cu asta.

- Aici sunt. Pornesc spre tine, prietene, nu te enerva.

- Haide odată. Sunt de patru ore aici și nu am nici un chef de glume.

Teribil de morocănos, dar nimeni și nimic nu-i putea separa.

Se cunoșteau încă din copilărie. El a fost cel care l-a salvat, nu o dată, de la o anumită bătaie (a fost un copil mult mai mare), folosindu-și statura impunătoare pentru a interveni între prietenul său și gașca obișnuită de bătăuși, care-l alegeau mult prea des drept țintă.

Ca și copil, Azakis nu era sigur că va fi genul de bărbat pentru care cele mai frumoase membre ale sexului opus s-ar bate. A abordat mereu un stil vestimentar neglijent, capul ras, o constituție zveltă, fiind mereu conectat la dispozitivul *GCS⁵*, cu ajutorul căruia absorbea cantități imense de informație de zece ori mai repede decât majoritatea lumii. La zece ani, grație performanțelor sale academice deosebite, îi fusese deja acordată o permisiune de acces nivel C, cu opțiunea de a dobândi cunoștințe care nu erau disponibile majorității semenilor săi. Implantul neuronal *N[^]COM*, care-i oferea acest tip de acces, avea, totuși, câteva efecte secundare. Faza de dobândire a informațiilor necesita concentrare completă. Dat fiind faptul că-și petrecuse majoritatea timpului în acest fel, avea o privire absentă, care se uita în gol, fiind complet rupt de ceea ce se întâmpla în jurul lui. Adevărul este că, în ciuda celor susținute de către *Bătrâni*, părerea generală era că e ușor retardat.

Dar asta nu a contat niciodată pentru el.

Setea lui de cunoștințe nu avea limite. Rămânea conectat chiar și în timpul nopții. Deși în timpul somnului capacitatea de dobândire a informațiilor era misterios redusă la 1%, tocmai din cauza necesității unei concentrări absolute, nu dorea să piardă nici măcar un moment din viața sa în care să-și dezvolte contextul cultural.

S-a trezit zâmbind ușor și a pornit spre compartimentul șase, unde îl aștepta prietenul său.

Planeta Pământ – Tell el-Mukayyar – Iraq

Elisa Hunter a încercat din-nou să-ți șteargă afurisita de sudoare de pe frunte. Părea decisă să-i curgă ușor spre nas și să picure în nisipul fierbinte de sub ea. Era deja în genunchi de câteva ore, cu *Mistria Marshalltown*⁶, de care nu se despărțea niciodată, îndepărtând ușor pământul fără să provoace vreo daună, încercând să dezgroape un obiect care părea să fie partea superioară a unei pietre de mormânt. Cu toate acestea, nu era în continuare convinsă de această teorie. Lucra deja de două luni lângă *Ziqqurat-ul din Ur*⁷. I s-a permis să lucreze aici mulțumită reputației sale de arheolog și cunoștințelor sale avansate de sumeriană. De la primele excavații efectuate la începutul secolului XX, au fost descoperite câteva morminte, dar niciodată nu s-a mai văzut un asemenea artefact pe vreunul dintre ele. Din cauza formei pătrate și a dimensiunii apreciabile, părea mai degrabă un fel de ”capac” al unui recipient decât un sarcofag. Un obiect îngropat acolo cu mii de ani în urmă pentru a proteja sau a ascunde ceva.

Din păcate, dat fiind că dezgropase numai o mică secțiune a părții superioare, nu avea cum să estimeze înălțimea presupusului recipient. Gravurile cuneiforme care acopereau întreaga parte vizibilă a capacului nu semănau cu nimic din ce mai văzuse.

Traducerea lor i-ar fi luat câteva zile și tot atâtea nopți nedormite.

-Doctore Hunter.

Elisa și-a înălțat capul. Punându-și mâna dreaptă în dreptul ochilor pentru a-i apăra de soare, și-a văzut asistentul, Hisham, grăbindu-se spre ea.

- Profesoare, aveți un apel de la bază. Pare a fi urgent.

- Bine. Mulțumesc, Hisham.

A profitat de această pauză forțată și s-a bucurat de o gură de apă, care deja aproape fiartă, din plosca pe care o căra mereu la centură.

Un apel de la bază... Nu putea însemna decât că s-a întâmplat ceva.

S-a ridicat, și-a scuturat norii de praf de pe pantaloni, și s-a îndreptat spre cortul care servea pe post de bază de cercetare.

A deschis fermoarul care ținea cortul pe jumătate deschis și a intrat. A avut nevoie de câteva minute pentru ca ochii săi să se acomodeze cu lumina, dar asta nu a împiedicat-o să-i recunoască figura colonelului Jack Hudson pe ecran. Se uita fioros în gol, așteptând-o să apară.

Colonelul era oficial responsabil de divizia strategică anti-teroristă staționată în Nassiriya, dar sarcina lui reală era să coordoneze programul de cercetare comandat și monitorizat de departamentul fantomă *ELISAD*⁸. Acest departament era învăluit în același mister care înconjură toate organizațiile de acest gen. Puține persoane cunoșteau exact scopul și obiectivele acestei organizații. Singura certitudine era faptul că raportarea se făcea direct către președintele Statelor Unite.

Elisa nu acorda prea multă importanță acestor lucruri. Adevăratul motiv pentru care acceptase oferta de a lua parte la una dintre aceste expediții era faptul că putea, în sfârșit, să revină în locul pe care-l iubea cel mai mult pe lume și să lucreze ceea ce-i plăcea. În ciuda vârstei destul de fragede (treizeci și opt de ani), avea cele mai multe realizări din domeniul ei.

Arborând cel mai frumos zâmbet al ei a spus:

- Bună seara, Generale. Cărui fapt datorez această onoare?

- Doctore Hunter, nu e nevoie de sentimentalisme. Știți foarte bine de ce sun. Permisul acordat pentru a vă finaliza munca a expirat acum două zile. Nu mai puteți sta acolo.

Vocea sa era dură și fermă. De data asta, nici măcar farmecul ei evident nu avea să fie suficient pentru a-i asigura o prelungire. A decis să-și joace ultima carte.

Începând cu 23 martie 2003, când coaliția condusă de Statele Unite ale Americii a decis să invadeze Irak-ul, cu intenția expresă de a-l înlătura pe dictatorul Saddam Hussein, acuzat că ar fi deținut arme de distrugere în masă (acuzație care, ulterior, s-a dovedit a fi nefondată) și de susținerea terorismului islamic în Irak, toate cercetările arheologice, care erau oricum dificile și pe timp de pace, au fost amânate.

Abia odată cu încetarea formală a ostilităților pe data de 15 aprilie 2013 a renăscut și speranța arheologilor din lumea întreagă că vor reuși să aibă acces la site-ul în care s-a dezvoltat una dintre cele mai vechi civilizații ale lumii, înainte de a-și dispersa cultura la nivel mondial. Decizia autorităților iraqiene, de la finalul lui 2011, de a re-deschide excavațiile pentru unele sit-uri de o valoare istorică inestimabilă pentru ”a continua îmbunătățirea moștenirii lor culturale” le-a transformat speranța în realitate. Sub auspiciile Națiunilor Unite, și cu numeroase autorizații semnate și confirmate anterior de către nenumărate ”autorități”, câteva grupuri de cercetare, selecționate și supravegheate de către personalul comisiei, aveau permisiunea de a lucra pentru o perioadă limitată de timp, în cele mai importante zone de interes arheologic de pe teritoriul Iraq-ului.

Apropiindu-se cât mai mult de cameră, pentru ca ochii ei de un verde-smarald să poată obține efectul dorit, și-a început pledoaria:

- Dragul meu colonel, aveți perfectă dreptate.

Știa că o atitudine respectuoasă îl va bine-dispune interlocutorul.

- Dar suntem atât de aproape.

- Aproape de ce? a tunat colonelul, ridicându-se de pe scaun și punându-și pumnii pe birou.

- Îmi repetați aceeași poveste de câteva săptămâni. Nu vă mai pot susține dacă nu veniți cu ceva concret.

- Dacă mi-ați acorda onorarea de a lua cina cu mine în seara asta, aș fi încântată să vă arăt ceva care v-ar face să vă răzgândiți. Ce spuneți?

Un zâmbet frumos i-a dezvelit dinții albi. Și-a trecut mâna prin părul lung și blond. Era sigură că-l putea convinge.

Colonelul s-a încruntat, încercând să-și păstreze o mină nervoasă, deși știa foarte bine că nu putea rezista ofertei ei. Ii plăcuse de Elisa dintotdeauna, iar ideea unei cine în doi îl intriga.

În ciuda celor patruzeci și opt de ani ai săi, era încă un bărbat atrăgător. Având un corp athletic, trăsături ferme, păr încărunțit, o privire dură, hotărâtă a ochilor săi de un albastru intens, o cultură generală vastă care-i permitea să converseze pe marginea unei varietăți de subiecte, și farmecul indiscutabil al ofițerului în uniformă, era în continuare un bărbat ”interesant”.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>